

Skattevedtægt, som Flertallet i Kommunalbestyrelsen ønskede gennemført, men jeg kan ikke se noget ondt eller udemokratisk i, at man som Mindretal protesterer imod, hvad Flertallet vil gennemføre. Vi har flere Gange her i dette Ting protesteret saa skarpt som muligt mod, hvad Flertallet vilde gennemføre. Selv om man er Demokrat, mener man jo ikke altid, at Flertallet har Ret. Man kan være Mindretal og protestere mod Flertallets Opfattelse og arbejde paa selv at komme i Flertal. Men naturligvis kan man ikke protestere mod, at en Flertalsbeslutning gennemføres, naar den er lovlig. Saa vidt jeg ved, var Forholdet det, at mine Meningsfæller nedlagde Protest imod denne Beslutning og bad Indenrigsministeren forhindre dens Udførelse, fordi den efter deres Mening var ulovlig; de appellerede til Indenrigsministeren som højeste Myndighed i saadanne Fortolkningsspørgsmaal. Man søgte gennem Vedtægten at indføre et Skatteminimum, endog et ret betydeligt, man søgte at holde en Del Smaaandtægthavere ude fra Skatlisten og derigennem ude fra Valglisten, og det gjorde man, synes jeg, i Strid med den gældende Kommunallovs Forudsætninger og ogsaa i Strid med Bestemmelsen i den kommunale Skattelov af 1903 om, at Skatten ingen Sinde kan nedsættes saaledes, at den helt bortfalder. Saaledes opfatter jeg Sagen, men det har mindre Betydning. Jeg erkender, at den højtærede Indenrigsminister bidrog sit til at lempe den reaktionære Vedtægt, Højreflertallet derude søgte gennemført. Jeg kunde have ønsket, at han var gaaet videre, saaledes at man havde faaet en Ordning paa Frederiksberg, der vari Overensstemmelse med Kommunallovens Forudsætninger og den nævnte Bestemmelse i den kommunale Skattelov.

Jeg erkender altsaa, at man kan gaa den Vej, og vi fra vor Side skal som sagt ikke være uvillige til at forhandle om at søge almindelig kommunal Valgret gennemført ad den Vej. Skatten maa naturligvis være rimelig og ikke overstige Skatteydernes Evne. Vi har ment, det var lettere at gaa den af os foreslaaede Vej, at se bort fra Skatteydelsen; navnlig vil man derved forhindre, at enkelte Kommunalbestyrelser søger, saaledes som Frederiksberg Kommunalbestyrelse har forsøgt, at berøve Folk deres Valgret ved at gøre Skatten forholdsvist tung for Smaakaarsfolk.

Hvad Opholdsbestemmelsen angaar, vil jo heller ikke den højtærede Indenrigsminister modsætte sig en Forhandling om en Ændring, eventuelt Nedsættelse af Mini-

num. Den højtærede Indenrigsminister udtalte sig for saa vidt ret velvilligt — noget Ophold maa der jo være, naar man kræver Skat, det indrømmer jeg Indenrigsministeren. Den højtærede Indenrigsminister holdt jo ikke paa den nuværende Størrelse, men var villig til en Forhandling om dens Nedsættelse, det kan kun glæde mig. At den nuværende Opholdsbestemmelse virker i høj Grad reaktionært — jeg tror, jeg har Lov til at bruge det Udtryk i hvert Fald om Sagen, selv om det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen) protesterede imod, at jeg hæftede det paa Personen —, tror jeg er givet. De Tal, jeg fremdrog, og som viser, hvor mange der bliver strøget, godtgør det, og det er jo væsentligt Underklassen, som Opholdsbestemmelsen rammer, derom kan der ikke være Tvivl. En Proprietær eller Godsejer behøver egentlig slet ikke faktisk at opholde sig i sin Kommune, han har dog Valgret. Blot han er saa velhavende, at han kan have Domicil, at han har Raad til at lade Lejligheden, Herregaarden eller Villaen staa i Kommunen, saa behøver han ikke at opholde sig i den, behøver ikke at omgaaes dens Beboere, ikke at færdes paa dens Veje, lære dens Forhold at kende eller købe sine Varer i Kommunen. Han kan opholde sig i København eller endog i Udlandet. Der staaer udtrykkeligt i Valgloven, at han alligevel bevarer sin Valgret. Ja, han kan endogsaa vælge, hvis han er saa lykkelig at have Bolig i flere Kommuner, hvor han vil gøre sin Valgret gældende. En københavnsk Kapitalist, der har en Villa og bor i en Nabokommune til København, kan endnu Valgdagens Morgen vælge, om han vil stemme i København eller ude i Nabokommunen, han kan overveje, hvor hans Stemme vil gøre størst politisk Virkning for hans Parti, men en fattig Mand, som, fordi han er arbejdsløs, vil drage et Sted hen, hvor der er Arbejde, mister sin Valgret. Ja, det hjælper ikke en Gang, at han, naar han rejser fra den ene Kommune til den anden for at faa Arbejde, har den bestemte Hensigt at vende tilbage, de allerfleste, der rejser bort for at faa Arbejde, har dog den bestemte Hensigt at vende tilbage til deres Hjemsted, det hjælper ikke, han mister sin kommunale Valgret; hvorimod den Godsejer, der bor i København eller i Udlandet og ikke behøver at opholde sig en eneste Dag i Kommunen, ikke behøver at have mindste Kendskab til de kommunale Forhold der, beholder sin Valgret og kan endda vælge, hvor han vil gøre sin Valgret gældende. Det er saa uretfærdigt, at jeg synes, der